

Márk nyomában az elveszett kincsnek

Márk egy csikorgó létrán mászik fel a padlásra, ahol egy poros láda és egy beszélő iránytű, Iránykoma vár rá. A láda mélyéről egy hiányos térkép kerül elő, tele furcsa rajzokkal. A szomszéd kislány, Luna is felbukkan, és együtt elhatározzák, hogy megkeresik az elveszett kincset, akármerre is vezessen az út.

A padlás, ahol a láda suttogott

A létra halkan nyekkent, ahogy Márk felmászott. A padlás pora felpattant a léptei alatt, mintha apró felhők tüsszentenének.

– Tüsszögős itt fenn – húzta fel az orrát.

A sarokban egy régi láda pihent. A zárja magától megcsörrent.

– Végre! – csilingelt egy vékony hang belülről.

Márk összerezzen, majd óvatosan felnyitotta a fedelet. Egy fénylő, kerek iránytű pislogott rá.

– Szia! Én vagyok Iránykoma. Készen állsz egy igazi nyomozásra?

– billegtette a mutatóját az iránytű.

Márk torka kiszáradt az izgalomtól. Leguggolt a láda mellé.

– Milyen nyomozásra? – kérdezte rekedten.

A deszkák alattuk elégedetlenül ropogtak.

– Az elveszett kincset kell megkeresnünk – felelte Iránykoma. – De hiányzik a térkép egy része.

Ebben a pillanatban felnyílt a padlásajtó.

– Márk, itt vagy? – dugta be a fejét Luna. A haja beleakadt egy pókhálóba, mire nevetve lerázta.

– Gyere csak! – intette Márk. – A ládám beszél.

– Én nem láda vagyok, hanem iránytű! – duzzogott játékosan Iránykoma, aztán a mélyből egy gyűrött térképdarabot pöccintett fel.

Magas torony a szeles városban

A térképdarabon egy karcsú torony rajza állt, körülötte kis örvényekkel.

– Biztos ott fúj nagyon a szél – tippelte Luna.

Iránykoma mutatója hirtelen egy irányba ugrott.

– Indulás! A torony már vár.

A következő pillanatban a padló alattuk finoman megremegett, mintha a ház lépne egyet. A szemük előtt kinyílt a padlásablak, mögötte egy zajos város tűnt fel, közepén a magas toronnyal.

– Ez... mozog? – kérdezte Márk, ahogy kiléptek. A járda alattuk vidáman koppant, mintha tapsolna a cipőiknek.

A torony belsejében szűk, csavarodó lépcső kúszott felfelé.

– Nahát, csiklandoznak! – nevetett Luna, ahogy a lépcsőfokok finoman megmozdultak a talpa alatt.

– Gyorsabban, gyorsabban! – sürgette őket a szél, és játékosan meghúzta Márk kalapját.

Fent egy kis erkélyre értek. A korlát halkán nyöszörgött, mikor ránehezedtek.

– Hol a kincs? – forgolódott Márk.

Egy kőlap remegni kezdett a lábuknál.

– Hé, ne álljatok rajtam! – mordult a kő, majd félrebillent. Alóla előbújt egy apró fémdoboz.

Márk felnyitotta: benne egy fényes, sima kő és egy újabb térképdarab lapult.

Forró homok daloló dűnéi

Az új térképen hullámos vonalak futottak, mint hatalmas kígyók.

– Ez homok – mondta Luna, ujjával követve a rajzot.

Iránykoma megremegett.

– Készüljetek, meleg lesz.

A következő lépésnél a cipőjük alatt puha, forró homok süppedt. A szemükbe fény ugrott, a levegő remegett.

– Juj, csikiz! – Márk lábujjai élénken mozogtak a cipőben.

A dűnék halkán susogtak körülöttük, mintha valami vidám dalt dúdolnának.

– Ne taposs rám, én szunyókálok – dűnnyögte egy nagyobb homokbucka, aztán lustán arrébb csúszott.

– Iránykoma, merre tovább? – hunyorgott Luna.

Az iránytű mutatója ide-oda forgott.

– Itt minden egyformán forró! – panaszkodott, majd hirtelen megállt. – Arra, ahol a homok hűvösebb.

Márk letérdelt, tenyerét a földre nyomta.

– Itt mintha hidegebb lenne – mutatott egy kis árnyékos foltra.

A homok halkán felnevetett, és szétnyílt a keze alatt. Egy apró agyagkorsó bújt elő, homokkal teli.

Márk óvatosan kiborította. A szemcsék közül egy apró kagyló és egy új térképrész gurult ki, vidáman csörrenve a homokon.

Dzsungel, ahol a fák tapsolnak

A térképdarab most sűrű, zöld foltokat mutatott, köztük kanyargó csíkokkal.

– Ez biztos egy erdő – mondta Márk.

– Nem, ez dzsungel! – javította ki Luna mosolyogva. – Hallod majd a zaját.

Alattuk a homok puhán átváltozott nedves földdé. A levegő tele lett illattal és zümmögéssel. A fák széles levelei följük hajoltak, és lágyan összeütődtek, mintha tapsolnának.

– Köszöntünk! – súgták a levelek.

– Csak óvatosan – figyelmeztette őket Iránykoma. – A patak itt szeret tréfálkozni.

Hamarosan egy gyorsan csobogó patakhoz értek. A víz csiklandozva fröcskölt rájuk.

– Nézd, kövek! Át tudunk menni rajtuk – mutatott Luna.

A legelső kő morcosan felhorkant.

– Nem vagyok lépcső!

– Dehogy nem, ma pont az vagy – kuncogta a mögötte lévő kő, és kissé közelebb gurult.

Márk mély levegőt vett, egyik láb a kőre, aztán a másik. A kövek ringatózva tartották őket.

A túlparton egy üreges fatörzs tátotta a száját.

– Hé, valami a nyomomban zörög – súgta a fa.

Márk benyúlt, és egy rozsdás, mégis erős kulcsot húzott ki, hozzátapadva egy újabb térképdarabhoz.

Hócsillagok a nagy hegy tetején

Most már majdnem teljes volt a térkép. A közepén egy hegy magasodott, csúcsán apró csillagokkal.

– Ott lesz a nagy láda! – Márk szeme felcsillant.
– Fázni fogunk – didergett előre Iránykoma, ahogy mutatója a hegyre ugrott.

Egy lépés, és a meleg dzsungel talaj helyett recsegő hó ropogott a talpuk alatt. Hideg pelyhek csiklandozták az arcukat, a leheletük kis felhőkké vált.

– Ez szúrós kicsit – húzta össze kabátját Luna, mire a hó halkán nevetett és puhábbra omlott a lábuk alatt.

A hegy lassan, de biztosan engedte őket mászni. Néha mélyen morajlott, mintha biztatná őket.

– Még egy kanyar, és ott a csúcs – lihegte Márk.

Fent egy nagy hóbucka díszelgett. A tetején fadarabokból összeállított X jel állt.

– Itt a kincs! – kiáltotta Luna.

Ástak, kapartak, a kezük egészen átfagyott, a hó csiklandozva omlott vissza rájuk. Végül előkerült egy kis fémdoboz. Márk remegő ujjakkal nyitotta ki. Benne csak egy papírcetli volt: „A kincs ott van, ahol először kérdezted, mi az.”

Márk és Luna összenézett.

– A padláson... – suttogták egyszerre.

A mosolygó padlás titka

Egy pillanatra mintha a hegy is bólintott volna. A következő lépésnél újra a jól ismert létra nyikorgását hallották. Visszaértek a padlásra.

A deszkák most puhábban ropogtak, mintha örülnének nekik.

– Akkor a kincs végig itt volt? – húzta fel a szemöldökét Luna.

Márk a földre terítette az összes térképdarabot. Óvatosan egymás mellé illesztette őket. Iránykoma figyelmesen kattogott, mutatója a fal egyik deszkájára bökött.

A deszka halkán felnyögött.

– Jól van, na, mozdulok – mondta, és félrebillent.

A rés mögött egy közepes méretű láda bújt meg. Nem volt rajta lakat – a dzsungelben talált kulcs épp csak megérintette, máris kinyílt.

Belül nem arany csillant, hanem füzetek, rajzok, kagylók, kavicsok, fényes kövek és régi képeslapok zörögtek puhán.

– Ez... utazások ládája – suttogta Luna, miközben óvatosan végigsimított egy rajzon.

Márk kihúzott egy üres füzetet.

– A mi helyeinknek – mosolygott, és leült a padlóra. A fa alattuk elégedetten dorombolt.

Iránykoma közéjük telepedett.

– Akkor? Újabb nyomok? – kérdezte.

– Először lerajzoljuk ezt az utat – felelte Márk, és az első vonal máris kacskaringózni kezdett a lapon.

Márk és Luna a padláson ülnek, körülöttük rajzok, kagylók, kavicsok és fényes kövek. Iránykoma halkán kattog, mintha dúdolna. A nagy ládában már nemcsak régi, hanem új emlékek is pihennek. A gyerekek halkán nevetnek, és újabb üres lapokat készítenek elő. A ház alattuk megnyugszik, és úgy tűnik, maga a padlás is elégedetten sóhajt egyet.